

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 9Co/650/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4612208741
Dátum vydania rozhodnutia: 20. 08. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Ingrid Vallová
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2015:4612208741.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Nitre v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Ingrid Vallovej a členiek senátu JUDr. Kataríny Marčekovej a Mgr. Andrey Szombathovej-Polákovej, v právnej veci žalobcu: POHOTOVOSTĚ, s. r. o. so sídlom Pribinova 25, Bratislava, IČO: 35 807 598, v konaní zastúpený Fridrich Paľko, s. r. o. so sídlom Grösslingova 4, Bratislava, proti žalovanému: Slovenská republika, zastúpená Ministerstvom spravodlivosti SR, Župné námestie 13, Bratislava, o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, o odvolaniach žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Levice zo dňa 10. apríla 2015 č. k. 9C/509/2012-56 a uzneseniu Okresného súdu Levice zo dňa 27. mája 2015 č. k. 9C/509/2012-76, takto

rozhodol:

Odvolačný súd rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutej zamietajúcej časti vo veci samej a v časti náhrady trov konania **p o t v r d z u j e .**

Žalovanému nepriznáva náhradu trov odvolacieho konania.

Odvolačný súd napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa **p o t v r d z u j e .**

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom súd prvého stupňa návrh žalobcu na prerušenie konania zamietol, ďalším výrokom žalobu zamietol a žalovanému nepriznal náhradu trov konania. Svoje rozhodnutie odôvodnil ustanovením § 109 ods. 2 písm. c), ako aj ustanoveniami § 3 ods. 1, 2, § 4 ods. 1 písm. a), § 9 ods. 1, 2, § 15 ods. 1, § 16 ods. 1, § 17 ods. 1, 2, 3, § 19 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. účinného v čase podania žiadosti a ustanoveniami § 41 ods. 1, § 41 ods. 2 písm. c), d), § 44 ods. 1, 2 Exekučného poriadku účinného od 01. 07. 2010 do 31. 05. 2011. V prvom rade sa súd prvého stupňa zaoberal návrhom na prerušenie konania a dospel k názoru, že nebol daný žiadny dôvod na to, aby toto konanie prerušil do rozhodnutia Súdneho dvora Európskej únie o prejudiciálnych otázkach. Mal za to, že predmetom konania je zodpovednosť štátu za škodu spôsobenú tým, že exekučný súd nerozhodol o návrhu o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie do 15 dní od doručenia žiadosti súdu. Následne vykonal dokazovanie a zistil, že žaloba bola podaná včas. Žiadosť o predbežné prerokovanie nároku, podľa tvrdenia samotného žalovaného, podal žalobca 23. 04. 2012. Pokiaľ išlo o predčasnosť podania žaloby, na čo žalovaný poukázal vo svojom písomnom vyjadrení, súd prvého stupňa zastal názor, že i keď žalobca podal žalobu súdu pred uplynutím 6-mesačnej lehoty odo dňa prijatia jeho žiadosti o predbežné prerokovanie nároku, v súčasnosti už táto lehota márne uplynula, keď žalovaný ani nepredložil dôkaz o tom, či a ako o žiadosti rozhodol. Vada nedodržania lehoty sa tým zhojila. Následne súd prvého stupňa skúmal, či sú splnené podmienky vzniku zodpovednosti za škodu nesprávnym úradným postupom v danej veci. Mal za to, že v danej exekučnej veci exekučný súd nerozhodol o žiadosti exekútora na udelenie poverenia na výkon exekúcie v 15-dňovej lehote, keďže žiadosť bola podaná 09. 12. 2010 a súd rozhodol 15. 03. 2011 zamietnutím návrhu na udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. Predovšetkým však bolo treba poukázať na to, že Exekučný poriadok neukladá exekučnému súdu rozhodnúť o žiadosti

na udelenie poverenia na vykonanie exekúcie v 15-dňovej lehote, keďže exekučným titulom bol rozsudok rozhodcovského súdu (§ 41 ods. 2 písm. d/ Exekučného poriadku). Bolo síce pravdou, že ustanovenie § 41 ods. 2 písm. d/ Exekučného poriadku znel do 01. 06. 2011 „vykonateľných rozhodnutí rozhodcovských komisií a zmierov nimi schválených“, avšak aj v samotnej dôvodovej správe k novele Exekučného poriadku zákona č. 102/2011 Z. z. je uvedené, že správnosť aplikácie dotknutého ustanovenia na rozhodcovský rozsudok ako exekučný titul osvedčila svojim autentickým výkladom aj Národná rada Slovenskej republiky ako zákonodarný zbor. Aby sa predišlo mylnej interpretácii tohto ustanovenia, došlo k explicitnejšiemu ujasneniu úmyslu zákonodarcu. Ďalej podľa názoru súdu žalobca nepreukázal, že v danej exekučnej veci súd nesprávne úradne postupoval, čím mal zapríčiniť žalobcovi škodu v žalovanej výške, a že existuje príčinná súvislosť medzi nesprávnym rozhodnutím a vznikom škody. Súd pri rozhodovaní o udelení poverenia na vykonanie exekúcie postupoval v zmysle zákona a vo veci rozhodol v primeranej lehote. Nebolo preukázané, že by žalobcovi skutočne vznikla nejaká škoda v súvislosti so zamietnutím žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, keď súd o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia nerozhodol v 15-dňovej lehote, a preskúmaval zákonnosť exekučného titulu. Rovnako nebolo preukázané, akým nesprávnym úradným postupom vznikla žalobcovi škoda, resp. nesprávnym úradným postupom súdu vznikla žalobcovi majetková škoda a nemajetková ujma v žalovanej výške, preto súd prvého stupňa žalobu v celom rozsahu zamietol. Zdôraznil pritom, že exekučnému súdu zákon priamo ukladá preskúmať exekučný titul práve v tom smere, či nie je v rozpore so zákonom. I keď bol toho názoru, že v danom prípade neporušil pri rozhodovaní o žiadosti na udelenie poverenia na vykonanie exekúcie žiadne zákonné ustanovenia, bolo treba poukázať aj na tú skutočnosť, že nedodržanie zákonnej lehoty nezakladá automaticky nárok na náhradu škody, pretože bolo treba preukázať, že škoda vznikla a v akej výške, ako aj to, že bola daná príčinná súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom a vznikom škody. V tomto ohľade zistil, že žalobca nepreukázal, že by mu v dôsledku nesprávneho úradného postupu exekučného súdu vznikla škoda a že vznik škody bol v príčinnej súvislosti s nesprávnym úradným postupom. Pokiaľ tvrdil, že sa mu nevrátila ani len tá peňažná čiastka, ktorú skutočne dlžníkovi požičal, nemohol za túto situáciu exekučný súd pre zamietnutie žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, ale správanie sa samotného žalobcu. V prípade, že exekučný súd odmietol udeliť poverenie na vykonanie exekúcie z dôvodu existencie neprimeraných podmienok dojednaných v spotrebiteľskej zmluve v zmysle § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka a tiež Smernice 93/13/EHS, stal sa rozhodcovský rozsudok nulitným aktom (paaktom), ktorý netvorí prekážku veci rozsúdenej. Neobstálo teda tvrdenie žalobcu, že súd nesprávne postupoval, keď v exekučnom konaní skúmal, či sú splnené podmienky na vedenie exekučného konania takým spôsobom, že zisťoval skutkový stav veci, aplikoval a interpretoval zvolené právne normy, posudzoval opätovne právo žalobcu na zaplatenie dlhu vyplývajúceho zo zmluvy o úvere a vyvolal tým stav, ktorý založil prekážku veci rozhodnutej. Keďže nebolo preukázané, že nesprávnym úradným postupom súdu vznikla žalobcovi majetková škoda a nemajetková ujma, súd prvého stupňa žalobu v celom rozsahu zamietol. O náhrade trov konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 OSP tak, že žalovanému, ktorý mal v konaní úspech, avšak nevyčísľil trovy konania, náhradu nepriznal.

Proti tomuto rozsudku podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalobca, odôvodniac ho tým, že účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, súd prvého stupňa nesprávne vec právne posúdil tým, že nepoužil správne ustanovenie právneho predpisu a nedostatočne zistil skutkový stav, ako aj vytýkal neúplne zistený skutkový stav veci, pretože súd prvého stupňa nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, a tiež bol toho názoru, že rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. K dôvodom odvolania bližšie uviedol, že zásadne namieta skutočnosť, že súd rozhodol v merite veci na základe "inšpirácie" novou právnou úpravou obsiahnutou v ustanovení § 9 ods. 2 zák. č. 514/2003 Z. z. V právnom štáte a osobitne v spravodlivom súdnom konaní nebolo podľa neho možné, aby súd interpretoval hmotné právo platné v čase vzniku právnej skutočnosti a založenie zodpovednostného právneho vzťahu pomocou hmotného práva, ktoré sa stalo súčasťou právneho poriadku až po vzniku právnej skutočnosti a po tom, čo už došlo k založeniu zodpovednostného právneho vzťahu. Ak súd založil svoje rozhodnutie na takejto neprípustnej interpretácii, dopustil sa nesústreďeného postupu, ktorý má dôsledok v nesprávnom súdnom rozhodnutí a takéto rozhodnutie musí byť zrušené. Súd bol viazaný ustanovením § 9 ods. 1 zák. č. 514/2003 Z. z. v znení účinnom pred prijatím zák. č. 412/2012 Z. z. a nemohol interpretovať toto ustanovenie prostredníctvom ustanovenia § 9 ods. 2 zák. č. 514/2003 Z. z. v znení zák. č. 412/2012 Z. z. Súd svojim rozhodnutím aplikoval princíp priamej retroaktivity, čo je neprípustné. Okrem toho namietal, že súd vôbec nevysvetlil, prečo zastal názor, že účastníkom nevznikol stav právnej neistoty. Mal za to, že právna neistota existuje vždy do času, kým nedôjde ku konečnému

rozhodnutiu. V danom prípade zákonodarca vytvoril legitímnu sféru tolerancie trvania právnej neistoty určením zákonnej lehoty. Exekučný súd však ignoroval túto legitímnu sféru, na čo zo zákona nemal oprávnenie a posunul trvanie právnej neistoty do času, ktoré bolo z hľadiska ochrany základného práva na spravodlivý súdny proces neakceptovateľný. Exekučný súd rozhodoval o udelení poverenia na vykonanie exekúcie, s čím nemal nič spoločné rozhodcovský súd. Právna istota ohľadom riadneho výkonu exekúcie nemohla byť odstránená rozhodnutím rozhodcovského súdu, ale len súdu exekučného. V ďalšej časti svojho odvolania vytýkal, že súdu neprislúcha polemizovať o vhodnosti limitácie dĺžky konaní zákonnými lehotami. Súd mal podľa neho aplikovať platné právo a akékoľvek úvahy de lege ferenda boli neprípustným súdnym aktivizmom, na ktorom nebolo možné založiť meritórne rozhodnutie. Navyše, súd svojimi úvahami úplne negoval doposiaľ vytvorenú a stabilizovanú judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva v Štrasburgu, ktorá bola základom štandardu ochrany základných práv v Európe, teda aj práva na spravodlivý súdny proces a osobitne práva na prerokovanie vecí v primeranom čase. Štrasburský súd opakovane uviedol, že zodpovednosť štátu za prieťahy v konaní vzniká aj vtedy, ak súdy konajú náležite, ale dĺžku konania ovplyvňujú mimosúdne faktory. Štrasburský súd tiež uviedol, že dohovor zaväzuje zmluvné štáty, aby organizovali svoj právny poriadok takým spôsobom, aby vyhovel požiadavkám článku 6 ods. 1, zahrňujúc aj právo na rozhodnutie vecí v primeranej lehote. Záverom sa vyjadril aj k oboznámeniu sa so Znaleckým posudkom č. 1/2014 o výške vzniknutej škody a k návrhu na prerušenie konania. S poukazom na uvedenú argumentáciu a vytknuté procesné chyby navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

Písomné vyjadrenie k odvolaniu navrhovateľa podané nebolo.

Napadnutým uznesením súd prvého stupňa uložil žalobcovi, aby v lehote 10 dní od doručenia tohto uznesenia zaplatil 20 eur za odvolanie. Zároveň ho poučil o tom, že ak sa poplatok v určenej lehote nezaplatí, bude ho súd vymáhať. Vyrubenie súdneho poplatku odôvodnil položkou 7a k poznámke č. 3 k pol. 1, § 5 ods. 1 písm. a), § 17 ods. 2, § 18ca Zákona o súdnych poplatkoch a Sadzobníka súdnych poplatkov v znení neskorších zmien.

Aj proti tomuto uzneseniu podal žalobca v zákonom stanovenej lehote odvolanie, odôvodniac ho tým, že neobsahuje podstatnú náležitosť tohto druhu rozhodnutia, a tým je odôvodnenie. Keďže napadnuté uznesenie neobsahovalo žiadne dôvody, ktoré viedli súd k jeho vydaniu, mohol ich len hádať. Poukázal pritom, že podľa položky 7a sadzobníka súdnych poplatkov sa poplatok vyrubuje za žalobu na náhradu škody spôsobenej nezákonným úradným rozhodnutím orgánu verejnej moci alebo nesprávnym úradným postupom. Ako vyplýva z tejto definície spoplatneného úkonu, spoplatneniu podlieha len podanie žaloby na náhradu škody, a teda mal za to, že spoplatneniu nepodliehajú ďalšie úkony vo veci samej, ako sú odvolanie, dovolanie. Zdôraznil, že podal odvolanie proti rozsudku, a nie žalobu. Súd nebol oprávnený svojvoľne rozširovať okruh úkonov podliehajúcich súdnemu poplatku. Preto nemohol byť vyzvaný na platenie súdneho poplatku za podané odvolanie. Uvedené právne závery boli v súlade s publikovaným rozhodnutím Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 29. marca 2007 sp. zn. 4Cdo 39/2007. Okrem toho namietal, že v prílohe zák. č. 71/1992 Zb. nebola jasne a jednoznačne stanovená poplatková povinnosť za podanie odvolania voči rozhodnutiu súdu o žalobe na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom. Žalobcovi preto bola v rozpore s týmto zákonom uložená poplatková povinnosť v prípade, kde ju nemal. Takéto konanie zo strany súdu predstavovalo podľa neho zásah do jeho základného práva na súdnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v spojení s čl. 12 ods. 1 a čl. 13 ods. 1 písm. a) Ústavy Slovenskej republiky. Zdôraznil, že použitie analógie legis je v prípadoch vyrubenia súdneho poplatku, vzhľadom na čl. 59 ods. 2 ústavy, vylúčené. Navyše dodal, že podľa ustanovenia § 18ca Zákona o súdnych poplatkoch z úkonov navrhnutých alebo za konania začaté do 30. septembra 2012 sa vyberajú poplatky podľa predpisov účinných do 30. septembra 2012, i keď sa stanú splatnými po 30. septembri 2012. V danom prípade bol návrh podaný pred 01. 10. 2012, konanie teda začalo pred účinnosťou zák. č. 286/2012 Z. z., preto bolo nutné v súvislosti s podaným odvolaním aplikovať právny stav platný do 30. 09. 2012. Do 30. 09. 2012 bolo konanie vo veciach náhrady škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej moci alebo jeho nesprávnym úradným postupom od poplatku vecne oslobodené. Z uvedených dôvodov navrhol, aby odvolací súd napadnuté uznesenie v celom rozsahu zrušil bez náhrady.

Krajský súd v Nitre ako odvolací súd (§ 10 ods. 1 OSP) preskúmal rozsudok súdu prvého stupňa, ako aj uznesenie podľa § 212 ods. 1 OSP bez prejednaní na nariadenom odvolacom pojednávaní a dospel k záveru, že odvolania žalobcu nie sú dôvodné, preto rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutej zamietajúcej časti vo veci samej a v časti náhrady trov konania, ako aj napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa podľa § 219 ods. 1 OSP ako vecne správne potvrdil, keď súd prvého stupňa správne zistil skutkový stav veci a vec aj správne právne posúdil.

Podľa § 3 ods. 1 zák. č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci v znení účinnom do 01. 01. 2013 (ďalej len „zák. č. 514/2003 Z. z.“), ktorý na danú vec dopadá, štát zodpovedá za podmienok ustanovených týmto zákonom za škodu, ktorá bola spôsobená orgánmi verejnej moci, okrem tretej časti tohto zákona, pri výkone verejnej moci a) nezákonným rozhodnutím, b) nezákonným zatknutím, zadržaním alebo iným pozbavením osobnej slobody, c) rozhodnutím o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutím o väzbe a d) nesprávnym úradným postupom.

Zodpovednosti podľa ods. 1 sa nemožno zbaviť (§ 3 ods. 2 zák. č. 514/2003 Z. z.).

Podľa § 9 ods. 1 zák. č. 514/2003 Z. z. štát zodpovedá za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Za nesprávny úradný postup sa považuje aj porušenie povinnosti orgánu verejnej moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom ustanovenej lehote, nečinnosť orgánu verejnej moci pri výkone verejnej moci, zbytočné prietahy v konaní alebo iný nezákonný zásah do práv, právom chránených záujmov fyzických osôb a právnických osôb.

Právo na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom má ten, komu bola takým postupom spôsobená škoda (§ 9 ods. 2 zák. č. 514/2003 Z. z.).

Podľa § 17 ods. 1 zák. č. 514/2003 Z. z. uhrádza sa skutočná škoda a ušlý zisk, ak osobitný predpis neustanovuje inak.

Podľa § 17 ods. 2 zák. č. 514/2003 Z. z. v prípade, ak iba samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadosťučinením, vzhľadom na ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom, uhrádza sa aj nemajetková ujma v peniazoch, ak nie je možné uspokojiť ju inak.

Podľa § 44 ods. 2 Exekučného poriadku, súd preskúma žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, návrh na vykonanie exekúcie a exekučný titul. Ak súd nezistí rozpor žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie alebo návrhu na vykonanie exekúcie alebo exekučného titulu so zákonom, do 15 dní od doručenia žiadosti písomne poverí exekútora, aby vyhovel exekúciu, táto lehota neplatí, ak ide o exekučný titul podľa § 41 ods. 2 písm. c) a d). Ak súd zistí rozpor žiadosti alebo návrhu alebo exekučného titulu so zákonom, žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie uznesením zamietne. Proti tomuto uzneseniu je prípustné odvolanie.

Zák. č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov je osobitným zákonom upravujúcim zákonné predpoklady zodpovednosti štátu za škodu. Zodpovednosť za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím, resp. nesprávnym úradným postupom je zodpovednosť objektívna bez zreteľa na zavinenie, ktorej sa nemožno zbaviť. Základnými predpokladmi vzniku tejto zodpovednosti je jednak v danej veci vytýkaný nesprávny úradný postup okresného súdu, ďalej existencia škody a príčinná súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom a škodou. Prvým a zároveň jedným z rozhodujúcich predpokladov zodpovednosti za škodu je práve nesprávny úradný postup pri výkone verejnej moci, kedy štát zodpovedá za podmienok ustanovených zák. č. 514/2003 Z. z. za škodu, ktorá bola spôsobená orgánmi verejnej moci pri výkone verejnej moci nesprávnym úradným postupom.

Keďže predpokladom vzniku zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom je súčasné - kumulatívne spojenie všetkých troch základných predpokladov, je zrejmé, že bez zistenia prvého predpokladu - nesprávneho úradného postupu nie je už potom dôvodné skúmať existenciu vzniku škody, či nemajetkovej ujmy, resp. príčinnú súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom a vznikom škody. Dôkazné bremeno na preukázanie splnenia týchto podmienok znáša poškodený a ak ich preukáže, štát sa svojej zodpovednosti zbaviť nemôže.

V preskúmvanej veci sa žalobca podanou žalobou od žalovaného domáhal náhrady majetkovej škody v sume 6.357,66 eura a náhrady nemajetkovej ujmy v sume 1.271,53 eura, ktorá mu mala vzniknúť nesprávnym úradným postupom súdu, ktorý mal spočívať v nevydání rozhodnutia v zákonom stanovenej lehote, resp. v primeranom čase a bez zbytočných prietahov, ako aj vykonaním úradného postupu bez splnenia zákonných podmienok, v konaní vedenom na Okresnom súde Topoľčany v exekučnej veci sp. zn. 11Er/813/2010. Odvolací súd, vychádzajúc z dokazovania súdu prvého stupňa zistil, že zo spisu Okresného súdu Topoľčany sp. zn. 11Er/813/2010 súd prvého stupňa správne zistil, že exekučné konanie začalo spísaním zápisnice dňa 24. 09. 2010, avšak návrh na vydanie poverenia bol exekučnému súdu doručený až dňa 09. 12. 2010 pre vymoženie sumy 1.643,53 eura s príslušenstvom proti povinnému: V. I., na základe exekučného titulu - Rozsudku Stáleho rozhodcovského súdu zriadeného zriaďovateľom Slovenská rozhodcovská, a. s., sp. zn. SR 06517/10. Následne, dňa 15. 03. 2011 exekučný súd rozhodol o návrhu na vydanie poverenia tak, že žiadosť súdneho exekútora JUDr. Rudolfa Krutého o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie zamietol. Proti tomuto uzneseniu podal oprávnený odvolanie, v dôsledku čoho Krajský súd v Nitre ako odvolací súd uznesením zo dňa 21. júla 2011 č. k. 6CoE/37/2011-21 uznesenie súdu prvého stupňa potvrdil. Uznesením zo dňa 9. decembra 2011 č. k. 11Er/813/2010-27 súd prvého stupňa exekúciu zastavil, súdnemu exekútorovi náhradu trov exekúcie nepriznal a o trovách konania rozhodol tak, že žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania.

Ustanovenie § 44 ods. 2 Exekučného poriadku v znení účinnom v čase podania návrhu na vykonanie exekúcie, síce obsahovalo zákonnú lehotu na vydanie poverenia, avšak s tým, že táto lehota neplatila, ak išlo o exekučný titul podľa § 41 ods. 2 písm. c) a d). S poukazom na uvedené odvolací súd, rovnako ako súd prvého stupňa, bol toho názoru, že rozhodcovský rozsudok bolo potrebné považovať za exekučný titul podľa § 41 ods. 2 písm. d). Exekučný poriadok rozhodcovský rozsudok za exekučný titul podľa § 41 ods. 2 písm. d) označuje iba od 01. 06. 2011, napriek tomu treba rozhodcovský rozsudok za exekučný titul považovať podľa § 41 ods. 2 písm. d) Exekučného poriadku aj pred účinnosťou novely Exekučného poriadku uskutočnenej zákonom č. 102/2011 Z. z. z dôvodu, že vloženie slov "rozhodcovských súdov a" do § 41 ods. 2 písm. d) sa podľa dôvodovej správy k tejto novele odstraňuje len rozporný výklad § 41 ods. 2 písm. d) Exekučného poriadku, či pod vykonateľnými rozhodnutiami rozhodcovských komisií a zmierov nimi schválených sa nimi rozumejú aj rozhodcovské rozsudky. Navyše je potrebné zdôrazniť aj tú skutočnosť, že súd prvého stupňa o žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie rozhodol v primeranom čase, nakoľko v čase rozhodovania súdu žiadna zákonná lehota pre predmetný exekučný titul stanovená nebola. Odvolací súd taktiež zvyrazňuje, že podľa konštantnej judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky platí, že ani samotné nedodržanie zákonom stanovenej lehoty sa nepovažuje automaticky za porušenie základného práva účastníka konania na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov a v primeranej lehote, keďže je potrebné skúmať aj objektívne okolnosti, pre ktoré súd nemohol rozhodnúť v zákonnej lehote a zohľadniť tak všetky okolnosti konkrétneho prípadu (nález Ústavného súdu SR sp. zn. IV. ÚS 471/2012). V konaní nebol preukázaný nesprávny úradný postup exekučného súdu ako jednej z podmienok zodpovednosti štátu za škodu, vznik škody, ani príčinná súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom a vznikom škody. V exekučnej veci, od ktorej si žalobca svoj nárok uplatňuje, bolo rozhodnuté v primeranom čase.

Vzhľadom k tomu, že odvolací súd je v zmysle ustanovenia § 212 ods. 1 OSP rozsahom a dôvodmi odvolania viazaný, k odvolacím dôvodom žalobcu dodáva, že keďže žalobca postup súdu, ktorým malo dôjsť k odňatiu možnosti konať pred súdom, v odvolaní nešpecifikoval a odvolací súd po preskúmaní veci a konania, ktoré mu predchádzalo, žiaden takýto dôvod nezistil, v tejto časti považoval odvolanie žalobcu za nedôvodné. Ani nevykonanie dôkazov podľa návrhov alebo predstáv žalobcu nie je postupom, ktorým by mu bola odňatá možnosť konať pred súdom, pretože rozhodnutie o tom, ktorý dôkaz súd vykoná, patrí výlučne súdu, a nie účastníkom konania (§ 120 ods. 1 OSP). Tvrdenie žalobcu, že súd v danej veci aplikoval ustanovenie § 9 ods. 2 zák. č. 514/2003 Z. z. v znení, ktoré sa stalo súčasťou právneho poriadku až po vzniku právnej skutočnosti a po tom, čo už došlo k založeniu zodpovednostného právneho vzťahu, je nesprávne. Súd prvého stupňa citoval dané ustanovenie v správnom znení, a preto je táto námietka žalobcu nedôvodná. Čo sa týkalo namietaného návrhu na prerušenie konania, odvolací súd poukazuje na to, že súd prvého stupňa o tomto návrhu rozhodol napadnutým rozsudkom tak, že ho zamietol. V tejto časti odvolanie podané nebolo. K zamietnutiu návrhu žalobcu nedošlo nedôveryhodnosťou údajov žalobcu, ale nesplnením podmienok na náhradu škody. Keďže pre rozhodovanie súdu nebola stanovená žiadna lehota, ako i vzhľadom k dĺžke konania exekučného súdu, nedošlo k predĺženiu trvania stavu právnej neistoty žalobcu. Súd v danej veci správne aplikoval platné právo a rozhodol v súlade

s judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva, v súlade s právom na spravodlivý súdny proces a v súlade s právom na prerokovanie veci v primeranom čase. Z uvedených dôvodov odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutej zamietajúcej časti vo veci samej a v časti náhrady trov konania ako vecne správny podľa § 219 ods. 1 OSP potvrdil.

Podľa § 1 ods. 1 zák. č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch v znení účinnom v čase podania odvolania, teda v znení účinnom od 01. 01. 2014 (ďalej len citovaného zákona) súdne poplatky (ďalej len "poplatky") sa vyberajú za jednotlivé úkony alebo konanie súdov, ak sa vykonávajú na návrh a za úkony orgánov štátnej správy súdov a prokuratúry (ďalej len "poplatkový úkon") uvedené v sadzobníku súdnych poplatkov a poplatku za výpis z registra trestov (ďalej len "sadzobník"), ktorý tvorí prílohu tohto zákona.

Podľa § 2 ods. 4 citovaného zákona v odvolacom konaní je poplatníkom ten, kto podal odvolanie, pri dovolaní ten, kto podal dovolanie. Poplatníkom je tiež ten, kto podal opravný prostriedok proti rozhodnutiu správneho orgánu a v konaní nebol úspešný.

Podľa § 5 ods. 1 písm. a) citovaného zákona poplatková povinnosť vzniká podaním návrhu, odvolania a dovolania alebo žiadosti na vykonanie poplatkového úkonu, ak je poplatníkom navrhovateľ, odvolateľ a dovolateľ.

Podľa § 6 ods. 1 citovaného zákona sadzba poplatku je uvedená v sadzobníku percentom zo základu poplatku (ďalej len "percentná sadzba") alebo pevnou sumou.

Podľa § 6 ods. 2 citovaného zákona, ak je sadzba poplatku ustanovená za konanie, rozumie sa tým konanie na jednom stupni. Poplatok podľa rovnakej sadzby sa vyberá i v odvolacom konaní vo veci samej. Poplatok za dovolanie sa vyberá vo výške dvojnásobku poplatku ustanoveného v sadzobníku.

Podľa § 18ca citovaného zákona z úkonov navrhnutých alebo za konania začaté do 30. septembra 2012 sa vyberajú poplatky podľa predpisov účinných do 30. septembra 2012, i keď sa stanú splatnými po 30. septembri 2012.

Podľa položky 7a sadzobníka súdnych poplatkov Zákona o súdnych poplatkoch (ďalej len sadzobník súdnych poplatkov) je súdny poplatok zo žaloby na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej moci alebo jeho nesprávnym úradným postupom 20 eur.

Keďže predmetom odvolacieho konania bolo aj napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa uložil žalobcovi zaplatiť súdny poplatok 20 eur za odvolanie, odvolací súd sa zaoberal aj preskúmaním napadnutého uznesenia súdu prvého stupňa. K námietke žalobcu, uvedenej v odvolaní, že napadnuté uznesenie neobsahuje žiadne dôvody, preto je nepreskúmateľné, odvolací súd dodáva, že aj keď riadne odôvodnenie uznesenia, rovnako ako rozsudku, je súčasťou základného práva účastníka súdneho konania na súdnu ochranu a s ňou súvisiaceho práva na spravodlivý proces podľa článku 46 ods. 1 a článku 48 ods. 2 Ústavy SR, stručné odôvodnenie rozhodnutia o poplatkovej povinnosti, spočívajúce len v uvedení, že ide o súdny poplatok za podané odvolanie s uvedením konkrétnej položky sadzobníka súdnych poplatkov v Zákone o súdnych poplatkoch, vyhovuje požiadavke dostatočného odôvodnenia rozhodnutia v zmysle § 157 ods. 2 v spojení s § 167 ods. 2 OSP a nenaplnia intenzitu odňatia možnosti konať pred súdom z dôvodu nedostatočného odôvodnenia napadnutého uznesenia. Podstatou súdneho rozhodovania je totiž poskytovanie materiálnej právnej ochrany dotknutých práv, a nie prepätý formalizmus pri koncipovaní súdneho rozhodnutia. Preto pre dostatočné odôvodnenie uznesenia o uložení poplatkovej povinnosti nie je podstatné, či rozhodnutie súdu obsahuje oddelenú časť s výslovným uvedením nadpisu odôvodnenie alebo odôvodnenie nasleduje bezprostredne vo výrokovej časti, ale musí byť z neho zrejmé, z akého dôvodu je poplatková povinnosť uložená, v akej výške a podľa ktorej položky. K tvrdeniu žalobcu, že spoplatneniu podlieha len podanie žaloby na náhradu škody, avšak spoplatneniu nepodliehajú ďalšie úkony vo veci samej, ako sú odvolanie, odvolací súd dodáva, že tento výklad žalobcu ignoruje ustanovenia Zákona o súdnych poplatkoch, a to § 2 ods. 4 tohto zákona, podľa ktorého poplatníkom je ten, kto podal odvolanie, § 5 ods. 1 písm. a), podľa ktorého poplatková povinnosť vzniká podaním odvolania a § 6 ods. 2, podľa ktorého sa poplatok podľa rovnakej sadzby vyberá aj v odvolacom konaní vo veci samej. Takýto výklad žalobcu je účelový, v rozpore so zákonom, i zámerom zákonodarcu a viedol by k záveru, že v podstate žiadne odvolacie konanie by nepodliehalo súdному poplatku, keďže poplatková povinnosť za odvolanie voči žiadnej žalobe v sadzobníku súdnych poplatkov

uvedená nie je. Rozhodnutím súdu prvého stupňa nedošlo k svojvoľnému rozširovaniu okruhu úkonov, podliehajúcich súdному poplatku a použitiu analógie legis pri vyrubení súdneho poplatku, ale len k aplikácii ustanovení Zákona o súdnych poplatkoch. Pokiaľ žalobca v odvolaní poukázal na rozsudok NS SR sp. zn. 4Cdo 39/2007, odvolací súd k tomu dodáva, že z tohto rozsudku vyplýva, že pokiaľ nie je stanovená sadzba súdneho poplatku za určitý druh konania v sadzobníku, teda, pokiaľ určité konanie nie je ako poplatkový úkon uvedené v sadzobníku, v rámci tohto konania nevzniká ani poplatková povinnosť za odvolacie konanie. V danom prípade však už v čase podania odvolania poplatková povinnosť za tento druh konania - žaloba na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím orgánu vo verejnej moci alebo jeho nesprávnym úradným postupom bola stanovená. K prechodnému ustanoveniu § 18ca odvolací súd ešte dodáva, že toto ustanovenie stanovuje, že z úkonov navrhnutých alebo za konania začaté do 30. 09. 2012, i keď sa stanú splatnými po 30. 09. 2012 sa vyberú poplatky podľa predpisov účinných do 30. 09. 2012. Keďže v danej veci bolo odvolanie podané dňa 22. 05. 2015, pričom išlo o súdny poplatok za konanie (odvolacie konanie), pričom bolo podané až po 30. 09. 2012, nešlo ani o úkon, ani o konanie začaté do 30. 09. 2012, preto ak súd prvého stupňa vyrubil žalobcovi za podané odvolanie súdny poplatok podľa položky 7a sadzobníka súdnych poplatkov, jeho rozhodnutie je vecne správne, preto odvolací súd aj napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa podľa § 219 ods. 1 OSP ako vecne správne potvrdil.

O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 224 ods. 1 a § 142 ods. 1 OSP a v odvolacom konaní úspešnému žalovanému náhradu trov odvolacieho konania nepriznal, pretože v odvolacom konaní mu trovy nevznikli.

Toto rozhodnutie bolo v senáte prijaté pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustné odvolanie.